

Arrest

nr. 67 282 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Mladenovac (Servië) en bent u in het bezit van de Servische nationaliteit. In 1992 trok u samen met uw ouders naar Duitsland, waar uw ouders asiel aanvroegen. Uw ouders verkregen in Duitsland een tijdelijke verblijfsvergunning (duldung) en jullie verbleven er tot eind 2003. Ergens in de periode 2000-2002 was u even met uw ouders in België,

waar uw vader asiel zou aangevraagd hebben. Toen eind 2003 de 'duldung' van uw ouders werd opgeheven in Duitsland keerden jullie vrijwillig terug naar Mladenovac. In april 2004 leerde u uw huidige partner G. S. (...) (O.V. 6.648.483) kennen in Kraljevo (Servië). U nam haar onmiddellijk mee naar uw ouderlijk huis in Mladenovac. De volgende dag werd u door uw familie voor een ultimatum gesteld. Daar er in het verleden bloed vergoten was tussen de familie van S. (...) en uw familie, diende u te kiezen tussen uw partner en uw familie. U verkoos uw partner en werd door uw vader het huis uitgezet. U reisde met S. (...) naar haar familie in Dobrajë ë Vogel (Kosovo) om zich daar te vestigen. Eenmaal daar aangekomen, trof u het huis van uw schoonouders leegstaand aan. U ging zich dan vestigen in het leegstaande huis van uw oom, M. A. (...), in Dobrajë ë Vogel. Tijdens uw verblijf in Kosovo kende u de nodige problemen met de lokale etnisch Albanese bevolking. Zo werd er bijna steeds wanneer u zich in het openbaar begaf met stenen naar u gegooid door Albanen en gebeurde het dat wanneer u de moskee bezocht u door hen werd buitengezet. In juni 2010 kwamen er vijf Albaneesprekende personen in uniform, vermoedelijk soldaten, naar uw woning. Uw partner vertelde tegen deze personen dat u niet thuis was, maar ze bleven u opwachten in uw voortuin. Bij uw thuiskomst werd u door de deze personen voor de keuze gesteld: u diende binnen de drie dagen het huis te verlaten of u en uw gezin zouden levend verbrand worden in het huis. Toen u dat niet wilde aanvaarden, werd u door één van deze personen geslagen met zijn geweer. U viel bewusteloos neer. Wat er nadien nog met uw gezinsleden is gebeurd, weet u liever niet. U merkt aan uw partner dat er iets moet gebeurd zijn, maar S. (...) weigert u tot op de dag van vandaag iets te vertellen. U ging dit incident melden aan de politie in Magurë, gemeente Lipjan (Kosovo). De politieagenten lieten u echter niet binnen, en zegden u, omdat u Servisch sprak, naar uw moeder te gaan. U ondernam verder geen pogingen in Kosovo om bescherming te verkrijgen naar aanleiding van laatst voornoemd incident. U begaf zich zo snel mogelijk naar Mladenovac om uw internationaal rijbewijs en uw paspoort te verkrijgen. In Mladenovac vond u een chauffeur die bereid was u en uw gezin mee te nemen. U keerde terug naar uw gezin in Dobrajë e Vogël. Op 26 juni 2010 of twee dagen na het incident met de vijf Albaneesprekende geüniformeerde personen, verliet u met uw gezin Kosovo en reisden jullie naar Kraljevo, waar u afgesproken had met de chauffeur die u in Mladenovac vond. Van daaruit reisde u met uw gezin naar België, waar u op 28 juni 2010 aankwam. Dezelfde dag nog diende u in België een asielaanvraag in. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u vreest dat Albanen er u terug zullen aanvallen. Naar Servië wenst u niet terug te keren daar uw familie er vertrokken is en u er niet beschikt over een woonplaats.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 7 april 2008 te Mladenovac; uw Servisch rijbewijs, uitgereikt op 14 januari 2008 te Mladenovac; uw geboorteakte, uitgereikt op 3 april 2008 te Belgrado (Servië); uw internationaal rijbewijs, uitgereikt op 22 juni 2010 te Belgrado; de lidkaarten van uzelf en uw partner van het PREBK (Partia Rome e Bashkuar e Kosovës) verkregen te Kosovo Polje (Kosovo); de Kosovaarse geboorteakte van uw partner, uitgereikt op 4 juni 2010 te Lipjan; een aanvraag tot het verkrijgen van een Kosovaars nationaliteitsbewijs voor uw partner, opgesteld op 7 juni 2010; een document d.d. 5 mei 2011 vanwege het gemeentebestuur van Meulebeke waaruit blijkt dat uw Servisch rijbewijs werd ingehouden ter controle op de echtheid en een document afgeleverd door het stadsbestuur van Tielt op 25 maart 2011, waaruit de geboorte van uw zoon I. (...) op 12 maart 2011 te Tielt blijkt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat Kosovo betreft, waar u sinds april 2004 tot aan uw vertrek naar België in juni 2010 met uw gezin zou verbleven hebben en waarvan uw partner het staatsburgerschap bezit, moet opgemerkt worden dat de door u ingeroepen veiligheidsproblemen, in het bijzonder de problemen die u en uw gezin kenden met vijf geüniformeerde Albaneesprekende personen, niet in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (CGVS, p. 9-11). Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de gemeente Lipjan in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over

het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, inclusief de regio Prishtinë waar de gemeente Lipjan deel van uitmaakt, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Zo blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u regelmatig naar Mladenovac en Belgrado ging voor het verkrijgen van documenten (documenten 1, 2, 3, 7). Tevens verklaarde u regelmatig naar Servië, ondermeer Kraljevo, te reizen om er te werken (CGVS, p. 5). In de gemeente Lipjan zijn de RAE-gemeenschappen voorts zeer goed geïntegreerd in de maatschappij. Ze zijn ook aanwezig in het publieke leven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw beweerde handelen naar aanleiding van voornoemd incident met geuniformeerde Albanezen evenmin overtuigt. U verklaarde na het incident met de vijf geuniformeerde Albanezen naar de politie in Magurë te zijn geweest om klacht neer te leggen. Of u dit daadwerkelijk gedaan heeft kan evenwel sterk in twijfel worden getrokken. Uw partner had er immers geen weet van dat u ergens in persoon bij de politie klacht bent gaan neerleggen van vernoemd incident. Uw partner maakte enkel melding van het feit dat jullie de politie probeerden bellen, maar dat de lijn verbroken was. Hoe dan ook, bij uw beweerde melding van voornoemd incident bij de politie in Magurë, stelde u dat de politie u wandelen stuurde omdat u Servisch sprak. U liet echter na, ondanks dat u op de hoogte was van het feit dat er in de gemeente Lipjan een dertigtal Servischsprekende politieagenten aan het werk zijn, elders in de gemeente in een politiekantoor melding te maken van uw belaging door deze geuniformeerde Albanezen. Evenmin begaf u zich naar de in Kosovo opererende internationale veiligheidsinstanties om het voornoemde incident waar u en uw partner slachtoffer van werden kenbaar te maken (CGVS, p. 11-12; CGVS partner, p. 7). Uw motivatie om geen verdere stappen te ondernemen naar aanleiding van voornoemd incident, met name omdat u bang was daar u van deze geuniformeerde Albanezen een ultimatum van drie dagen gekregen had om het huis te verlaten, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden weerhouden ter rechtvaardiging van uw nalaten verder actie ter zake te treffen (CGVS, p. 12). Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en onderzoek te voeren. Om een onderzoek te voeren en resultaten te kunnen boeken moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Het handelen van de politie van Magurë, die weigerde u hulp te bieden omdat u Servisch sprak, staat bovendien haaks op de ons beschikbare informatie. Uit deze informatie komt immers naar voren dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, zo ook de Kosovaarse politie (KP, Kosovo Police), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De Kosovaarse politie garandeert voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP. Tot slot liet u ook na deze problemen kenbaar te maken bij de Roma politieke partij PREBK waarvan u lid bent of andere organisaties of instanties die in Lipjan opkomen voor de rechten van de Roma (oa. comité van de gemeenschappen, bureau van de gemeenschappen). Evenmin maakte u ergens melding van het feit dat de politie in Magurë geweigerd zou hebben u te helpen (CGVS, p. 12-13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Kosovo.

Bijkomend merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat Servië betreft, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en waar u gedomicilieerd was/bent, heeft u onvoldoende elementen aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U stelde uitdrukkelijk dat u in het verleden nooit problemen heeft gekend met andere burgers of de Servische autoriteiten. U heeft geen

vrees bij een eventuele terugkeer naar Servië, maar het ontbreekt er u aan mogelijkheden. Zo heeft u er geen woning om naar terug te keren en kan u daar maximaal een sociale uitkering van 100 euro per maand genieten, terwijl de huur van een appartement al gauw 80 tot 90 euro per maand is. Tevens heeft u er geen familie meer om naar terug te keren, daar uw ouders heden in België zouden verblijven (CGVS, p. 3-4, 13-14). Dergelijke motieven zijn echter zuiver socio-economische en ressorteren als dusdanig geenszins onder de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch onder de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw Servische identiteitskaart, geboorteakte en uw rijbewijzen bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing geenszins worden betwist. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden voor wat betreft de Kosovaarse geboorteakte en aanvraag tot nationaliteitsbewijs van uw partner. De lidkaarten van uzelf en uw partner tonen aan dat jullie in 2010 lid waren van het PREBK, maar ook niets meer dan dat. Het document d.d. 25 maart 2011 uitgereikt door het stadsbestuur van Tielt toont aan dat uw zoon I. (...) op 12 maart 2011 te Tielt werd geboren en wijst op de verplichte inenting tegen poliomyelitis voor pasgeboren, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag. Ook het document d.d. 5 mei 2011 waaruit blijkt dat uw Servisch rijbewijs ter controle van de echtheid werd ingehouden/opgestuurd staat op zich los van uw asielaanvraag.

Tot slot merk ik op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner G. S. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partijen roepen eveneens de schending in van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Verder stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat “de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen”.

2.2.1. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoekende partijen de schending opwerpen van het beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat “het beginsel van behoorlijk bestuur” een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “beginsel van behoorlijk bestuur” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “het beginsel van behoorlijk bestuur” beroepen zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. In tegenstelling tot wat verwerende partij heeft geoordeeld, houden verzoekende partijen vol dat er wel geloof kan worden gehecht aan het beweerde incident met geüniformeerde Albanezen in Kosovo. Verzoekende partijen herhalen eenvoudigweg dat eerste verzoekende partij naar de politie in Magurë is geweest om klacht neer te leggen, dat tweede verzoekende partij geen weet had van deze gebeurtenis en dat zij enkel weet dat zij de politie niet telefonisch konden bereiken, dat eerste verzoekende partij door de politie werd weggestuurd en dat zij geen verdere stappen ondernam omdat zij bang was. Verder betogen verzoekende partijen dat het Commissariaat-generaal wel heel naïef is om te stellen dat het de taak van de autoriteiten is om aan hen bescherming te bieden en onderzoek te voeren, nu het ganse politieapparaat doorspekt is met corruptie en discriminatie.

2.2.3.2. De Raad constateert dat de argumenten die verzoekende partijen inroepen om enerzijds aan te tonen dat eerste verzoekende partij wel degelijk bij de politie klacht heeft neergelegd en om anderzijds te rechtvaardigen dat er geen verdere actie werd ondernomen om alsnog bescherming te verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten, een loutere herhaling betreffen van wat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen. Het zich beperken tot een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen, is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de Kosovaarse autoriteiten niet in staat zijn om hen daadwerkelijke bescherming te bieden, nu het ganse politieapparaat doorspekt zou zijn met corruptie en discriminatie, bemerkt de Raad dat dit blote beweringen betreffen die verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwen, en die bovendien geheel tegenstrijdig zijn met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 16). Uit deze informatie blijkt immers dat de bescherming geboden door de Kosovaarse politie als toereikend kan worden beschouwd, nu er voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging worden gegarandeerd en klachten door deze instantie zonder onderscheid naar etnie worden behandeld.

2.2.4. Aangaande de in het verzoekschrift geciteerde passages uit een rapport van Amnesty International en een rapport van Human Rights Watch, waaruit verzoekende partijen besluiten dat de informatie die het Commissariaat-generaal hanteert zeer relatief is, nu er een wereld van verschil ligt tussen theorie en realiteit, merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich in feite beperken tot een letterlijke overname van de conclusie van deze verslagen, en het aldus om een zeer algemene weergave van de situatie gaat, die overigens niet in de tijd kan worden gesitueerd omdat verzoekende partijen nalaten de concrete bron van deze verslagen weer te geven. Daar waar de passages in uiterst algemene bewoordingen refereren aan een nog steeds in Kosovo aanwezige onzekere en onstabiele situatie en een gebrek aan middelen en politieke wil om de herintegratie te verzekeren – hetgeen kan resulteren in schendingen van de rechten van teruggekeerden – wijst de Raad erop dat zulke informatie echter geen afbreuk kan doen aan de zeer specifieke informatie uit het administratief dossier die de commissaris-generaal in acht heeft genomen bij het nemen van zijn beslissing (administratief dossier, stuk 16 landeninformatie, SRB: “Kosovo, *Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente*

Lipjan/Lipjan”). Uit deze informatie, die specifiek betrekking heeft tot de gemeente Lipjan, waar verzoekende partijen verbleven voor hun vertrek naar België, merkt verwerende partij op dat de veiligheidssituatie, bewegingsvrijheid en beschermingsmogelijkheden voor Roma er wel degelijk bevredigend zijn. Immers doen er zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Romagemeenschap betrokken was, zijn de RAE-gemeenschappen in de gemeente Lipjan voorts zeer goed geïntegreerd in de maatschappij en aanwezig in het publieke leven en zijn er bovendien een dertigtal Servisch-sprekende politieagenten aan het werk waardoor ook de Servisch-sprekende bevolking bij problemen een aanspreekpunt heeft bij de lokale politie. De Raad is hoe dan ook van oordeel dat de citaten in kwestie, die een uiterst globaal overzicht bieden van de situatie van Roma in Kosovo, niet van aard zijn om te concluderen dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. De specifiek in Lipjan aanwezige gunstige omstandigheden voor Roma wordt door verzoekende partijen middels een verwijzing naar de algemene situatie van de Roma in Kosovo niet weerlegd.

2.2.5. Waar verzoekende partijen verder nog de aandacht vestigen op de moeilijke socio-economische situatie voor Roma in Kosovo, die door de Kosovaarse overheid niet wordt aangepakt, en hierbij verwijzen naar een artikel van een zekere “Heer Adam”, waarbij verzoekende partijen zich niet eens de moeite getroosten om de bron van dit artikel te vermelden, repliceert de Raad dat de verwijzing van verzoekende partijen naar algemene informatie over de algemene economische toestand in Kosovo hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd, daar problemen van louter economische aard niet ressorteren onder de criteria van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en evenmin onder de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

2.2.6. Wat betreft de asielaanvraag van verzoekende partijen ten overstaan van Servië, het land waarvan eerste verzoekende partij de nationaliteit bezit, merkt de Raad op dat verzoekende partijen de motivering van verwerende partij dat in dit verband enkel zuiver socio-economische problemen worden aangehaald, die echter niet ressorten onder de criteria van de vluchtelingenconventie en evenmin onder de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in hun verzoekschrift ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.7. Uit de vaststelling dat aan de beweerde veiligheidsproblemen, die zouden hebben geleid tot het vertrek uit Kosovo, geen geloof kan worden gehecht gezien de uiterst specifieke informatie betreffende de gemeente Lipjan waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, de mogelijkheid er zich te beroepen op de aldaar in de regio aanwezige nationale en internationale autoriteiten en de constatering dat, voor wat de vrees ten opzichte van Servië betreft, de ingeroepen problemen van louter socio-economische aard zijn, die geen verband houden met de criteria uit het vluchtelingenverdrag en evenmin met de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kon verwerende partij terecht besluiten tot het niet erkennen van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT